

Full diocesà

2 de juliol del 2017

p5 –XXX Curset d'Estiu al Seminari de Vic

p6 –Dos nous bisbes auxiliars a Barcelona

Lloat sigueu, Senyor, també pels mitjans de transport

Aquest és lema escollit enguany per l'Església en la jornada d'avui, primer diumenge de juliol. Vol ser un cant de lloança, com feia sant Francesc en el Càntic de les Creatures en contemplar la obra feta per les mans del Creador.

Avui nosaltres volem agrair a Déu els mitjans de transport que ha posat a les nostres mans: els vehicles que ens permeten traslladar-nos d'aquí cap allà, anant a veure a familiars i amics que resten allunyats de nosaltres; els camions que permeten que arribin fins a nosaltres aquelles mercaderies que necessitem cada dia de la nostra vida; les ambulàncies i vehi-

cles medicalitzats que en un moment de necessitat ens duen als centres d'assistència hospitalària; els mitjans de transport que ens fan la vida més fàcil i escurcen les distàncies.

Durant tot l'any passat a les nostres carreteres es varen registrar 1.039 accidents, en què perderen la vida un total de 1.161 persones. Enguany s'han registrat, fins a començament de mes, 391 accidents, amb un balanç de 443 morts. Es tracta d'un significatiu descens del 3%. Cal que entre tots continuem reduint les víctimes. No hi hauria d'haver cap mort a conseqüència del trànsit.

«Si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell»

Diumenge XIII durant l'any / Cicle A

Lectura del segon llibre dels Reis

Un dia Eliseu passava per Sunam. Hi havia allà una dona benestant que l'obligà a quedar-se a menjar a casa seva. Des d'aquell dia, cada vegada que Eliseu hi passava, s'hi quedava a menjar. Llavors ella digué al seu marit: «Etic convençuda que l'home de Déu que passa sempre per casa nostra és un sant. Fem-li una petita habitació d'obra a la terrassa, posem-hi un llit, una taula, una cadira i un llum, i cada vegada que vingui podrà retirar-se allà.» El dia que Eliseu hi anà, es retirà en aquella habitació i s'hi quedà a dormir. Llavors Eliseu digué a Guihezi, el seu criat: «Què podem fer per aquesta sunamita?» Guihezi li respongué: «Mira, no té fills, i el seu marit ja és gran.» Eliseu li va dir: «Crida-la.» Guihezi la cridà, i ella es presentà i es quedà a l'entrada de l'habitació. Eliseu li digué: «L'any que ve, per aquest temps, amanyagaràs un fill.»

(4, 8-11.14-16a)

Salm responsorial

Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors.

(Salm 88)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, tots els qui hem estat batejats en Jesucrist, hem estat submergits en la seva mort. Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida. I si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell. I sabem que Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més, la mort ja no té cap poder sobre ell. Quan ell morí, morí al pecat una vegada per sempre, però ara que viu, viu per a Déu. Igualment vosaltres, penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist.

(6, 3-4.8-11)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui estima els fills o les filles més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui no pren la seva creu i m'acompanya, no és bo per venir amb mi. Els qui vulguin guardar la vida en poder seu, la

perdran, però els qui per causa meva l'hauran perduda, la retrobaran. Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat. Qui acull un profeta perquè és profeta, tindrà la recompensa dels profetes, qui acull un just perquè és just, tindrà la recompensa dels justos, i tothom qui doni un vas d'aigua fresca a un d'aquests petits, només perquè és el meu deixeble, us ho dic amb tota veritat, no quedarà sense recompensa.»

(10, 37-42)

«Qui estima els fills o les filles més que a mi, no és bo per a venir amb mi. Qui no pren la seva creu i m'acompanya, no és bo per a venir amb mi»

Portar la creu i anar darrere de Jesús

Jean Hakolimana, prev.

Avui sentim en l'evangeli: *Qui no pren la seva creu i m'acompanya, no és bo per a venir amb mi.* Per als oients directes de Jesús, en la seva llengua i mentalitat jueva, aquesta crida sonava una mica diferent: *Qui no pren la seva creu per anar darrere meu...* Fer-se deixeble de Jesús, se'n deia anar darrere d'ell. De fet, els mestres en aquell temps es movien sense parar. Uns perquè eren predicadors ambulants, altres a la recerca de treball per viure. És que la funció de mestre (rabí), tot i ser molt valorada a Israel, no era pas remunerada. Els mestres havien d'espavilar-se per sobreviure. D'aquí que els deixebles els anaven al darrere, sigui per l'aprenentatge, sigui per servir-los d'ajudants d'ofici. Aquesta és la imatge que fa servir Jesús en la seva crida. Més que ser deixebles seus, ens crida a anar darrere d'ell.

Anar darrere de Jesús implica posar-lo a ell al davant i aprendre a caminar seguint les seves petjades. Aprendre a confiar en el Pare com ell hi confiava, mirar el món, la vida, els homes com ell se'ls mirava. Al cap i a la fi, fer passar els seus criteris per davant dels nostres. O, millor dit, desfer-nos dels nostres criteris per abraçar els seus. Per senzill que sembli, no és el que sol succeir. Més aviat, solem confessar un Jesús tallat a mida nostra. Així els nostres debats es donen sobre si som de dreta o d'esquerra, conservadors o progressistes, independentistes o unionistes, etc. Poques vegades s'arriba a qüestionar fins on aquestes postures nostres se situen o no «darrere de Jesús», és a dir, fins on encaixen o no amb l'evangeli. Això fa que sovint destaquem per moltes coses bones en si, i poques vegades per allò que és propi nostre: està situats darrere de Jesús.

La imatge

Sabem que Jesús per obra de l'Esperit habita en els membres de la humanitat. Sabem que el Pare estima i no està lluny de cada home i cada dona. Tot mirant la humanitat i les seves necessitats des d'aquesta perspectiva, l'afirmació de Jesús és forta: «Qui doni un vas d'aigua a un d'aquests petits, me'l dona a mi.» L'afirmació val igualment a l'inrevés: qui menysprea, odia, es venja d'un germà...

Mosaic de Sant Salvador de Khora (s. XIV)

Lit. hores: Setmana I

3 dilluns

— Sant Tomàs, apòstol i màrtir (s.I)
Efesis 2,19-22 / Salm 116 /
Joan 20,24-29

4 dimarts

— Isabel de Portugal, laica (1271-1336)
— Santa Berta, religiosa (*725)
Gènesi 19,15-29 / Salm 25 /
Mateu 8,23-27

5 dimecres

— Sant Miquel dels Sants, prevere (1591-1625), patró de la ciutat de Vic
Gènesi 21,5.8-20 / Salm 33 /
Mateu 8,28-34

6 dijous

— Santa Maria Goretti, (1890-1902)
— Sant Isaïes, profeta (765a.C)
Gènesi 22,1-19 / Salm 114 /
Mateu 9,1-8

7 divendres

— Sant Ot, bisbe (1095-1122)
— Sant Fermí, bisbe (*553)
Gènesi 23,1-4.19;24,1-8.62-67 /
Salm 105 / Mateu 9,9-13

8 dissabte

— Sant Procopi, màrtir (*303)
— Sant Edgar, laic (944-975)
Gènesi 27,1-5.15-29 / Salm 134 /
Mateu 9,14-17

9 diumenge XIV de durant l'any / Cicle A

— Santa Verònica Guiliانا, verge (*1727)
— Santa Anatòlia, màrtir
— Sant Agustí Zhao Rong, prevere, i companys, màrtirs (*1815)
Zacaries 9,9-10 / Salm 144 / Romans 9,9.11-13 / Mateu 11,25-30

Jornada sacerdotal a l'entorn de la ideologia de gènere

Pere Oliva, prev.

El dijous 8 de juny va tenir lloc al Seminari de Vic una jornada sacerdotal. Com és costum, a principis de juny el bisbe Romà convoca els preveres de la diòcesi per a passar junts el dia de Jesucrist Gran Sacerdot per sempre. Enguany coincidien la festa i el dia de la trobada, que s'obrí amb una conferència de Mons. José Mazuelos, bisbe d'Asidonia-Jerez.

La conferència responia al títol que suggereix el Gènesi: «Déu els creà home i dona». Presentà el contingut de la ideologia de gènere. Les ideologies no tenen rostre, però repercuteixen en la vida de moltes persones. Aquesta ideologia imperant és

fruit d'una antropologia del desig. El neocapitalisme salvatge crea un home tancat en el materialisme i el benestar, mogut únicament pel desig. De fet, el marxisme ha estat adoptat pel neoliberalisme dominant. I darrere aquesta ideologia de gènere el que hi ha, no és una esquerra progressista, sinó una sèrie d'interessos econòmics. I quina proposta aportà el conferenciant? La família cristiana que va enamorar l'imperi romà. No tenim altra proposta que aquesta.

Després tingueren lloc una celebració eucarística i un dinar de germanor.

Doctorat de Maria del Pilar Vila

El dia 26 d'abril, Maria del Pilar Vila va fer la defensa de la tesi doctoral titulada «La Trinitat en la vida i en els escrits de santa Teresa de l'Infant Jesús», a la Universitat Pontifícia Teresianum de Roma. La tesi obtingué la qualificació de «Magna cum laude» i, per tant, la candidata rebé el doctorat en teologia espiritual.

La Maria Teresa formà part de la primera promoció d'alumnes de l'Institut de Ciències Religioses de Vic i va ser el bisbe Josep M. Guix qui la va convidar a fer el doctorat en teologia. La nova doctora espera que això serveixi per a il·lusionar altres persones a iniciar aquest camí d'aprofundiment teològic.

Horari diari
de confessions
a la Catedral
de Vic:
d'11 a 12h. i
de 18 a 19h.

XXX Curset d'Estiu: «Jesús, llum dels pobles»

Autor de la notícia

El 30è Curset d'Estiu tindrà lloc al Seminari de Vic els pròxims 18, 19 i 20 de juliol amb el lema, seguint el pla diocesà de pastoral, «Jesús, llum dels pobles».

Horari: De les 10 del matí a les 5 de la tarda, els dos primers dies, i fins al dinar el darrer. Hi ha la possibilitat de quedar-se a dinar al Seminari per un preu de 14,40 euros.

Inscripcions i informació:

tel. 938 832 655 i a/e registre@bisbatvic.com

Dimarts 18 de juliol: «1.500 anys de llum?»

Fem una mirada agraïda al passat: la presència de l'Església al nostre territori. En farem un primer tast, centrar-nos només en les aportacions de la diòcesi en l'art, l'arquitectura i la configuració d'una terra i en alguns exemples de la misericòrdia organitzada. Ens en parlaran Marc Sureda, Dani Font i Mn. Josep Maria Riba, amb la mirada posada en el congrés internacional Episcopus: *Església i societat en la Catalunya central*, que tindrà lloc al novembre.

Dimecres 19 de juliol: «Llum dels pobles? Reptes d'avui segons la *Laudato si'*»

Els grans reptes d'avui són molts. Per tal d'endinsar-nos-hi amb una mica més de profunditat n'hem escollit només un: la mirada de Déu al futur del nostre planeta i la responsabilitat dels creients a ser-hi fidels. Gaudirem d'un expert a nivell mundial, assessor del Sant Pare en la redacció de l'encíclica *Laudato si'*, Ramon Sans. És urgent que els preveres escoltem amb atenció les crides que el papa Francesc adreça en aquest text innovador. Tant de bo que les nostres parròquies fossin pioneres a aplicar mesures pràctiques que secundessin les indicacions del Sant Pare. Per això es parlarà d'una auditoria energètica al bisbat.

Dijous 20 de juliol: «Llum dels pobles»

Finalment, se'ns imposa una qüestió d'actualitat: quin és el lloc de l'Església en una societat secularitzada? La reflexió anirà a càrrec del cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe emèrit de Barcelona, que ha treballat en aquest punt en àmbits tant nacionals com internacionals.

L'Eucaristia guareix les ferides del passat

Corpus Christi a Roma

El diumenge dia 19 de juny a la tarda el papa Francesc va celebrar la missa de Corpus Christi a les portes de la catedral de Roma, Sant Joan del Laterà. Per primera vegada en segles, la festa es va celebrar en diumenge en lloc del dijous.

En la seva homilia destacà: «L'Eucaristia forma en nosaltres una memòria agraïda, perquè ens reconeixem fills estimats i necessitats del Pare; una memòria lliure, perquè l'amor de Jesús, el seu perdó, guareix les ferides del passat i calma el record dels mals soferts i comesos; una memòria pacient, perquè en l'adversitat sabem que l'Esperit de Jesús roman en nosaltres.»

També va recordar que l'Eucaristia no és solament memòria sinó que també és promotora d'unitat: «L'Eucaristia és el sagrament de la unitat. Qui la rep es converteix en artífex d'unitat.»

Dos nous bisbes auxiliars per a Barcelona

El 19 de juny el senyor arquebisbe de Barcelona i cardenal electe, Joan Josep Omella, va presentar en roda de premsa els dos nous bisbes auxiliars de Barcelona, Mons. Sergi Gordo Rodríguez i Mons. Antoni Vadell Ferrer, nomenats pel papa Francesc.

Perfil

Sergi Gordo Rodríguez va néixer a Barcelona el 23 de març de 1967. Viu a Cornellà de Llobregat, on és membre de la parròquia de Sant Miquel Arcàngel des del seu naixement. Les seves primeres tasques pastorals van tenir lloc a Vilafranca del Penedès. Ha combinat àmpliament la tasca pastoral amb la tasca acadèmica i la de gestió diocesana. És canceller de la cúria arxidiocesana i secretari general de l'arquebisbat de Barcelona, com també canonge de la catedral.

Antoni Vadell Ferrer va néixer a Lluçmajor (Mallorca) el 17 de maig de 1972. Va iniciar la seva activitat pastoral

a la parròquia del Beat Ramon Llull de Palma i posteriorment va assumir la responsabilitat de rector del Seminari Menor de Mallorca. Ha estat delegat diocesà de Pastoral Vocacional, així com delegat diocesà de Pastoral Catequètica i Litúrgica. És delegat general per a l'Evangelització. Actualment és rector de la unitat pastoral de diverses parròquies de Mallorca, al voltant d'Inca.

L'article

L'adolescència: una etapa difícil

Josep Maria Rovria Marsal

Una escena familiar de pare, mare i filla adolescent d'un dissabte a la tarda: s'entra a la botiga i la mare comet l'equivocació de definir-se per una faldilla, jersei o brusa, o el que sigui, com el que millor li escauria a la nena. La nena, que no vol que li digui ningú el que ha de fer perquè ja té... quinze anys!.. i vol ser ella mateixa, rebutja automàticament la peça indicada i n'escull una altra de completament oposada en color, forma, estil, etcètera, davant la desesperació de la mare. I com no està gaire segura de la seva elecció tampoc no s'hi fa forta. S'inicia llavors una discussió entre mare i filla i de vegades amb la dependenta si, inconscient, decideix intervenir per prendre partit o suggerir una possibilitat intermèdia.

El pare, atònit, incapaç de posar pau, observa com la discussió pujar de to fins que s'arriba al desenllaç: mare i filla surten discutint de la botiga sense haver comprat res...

En aquesta escena es dona i es defineix un tret important d'això que en diem adolescència i que no és res més que una època de pas entre la infantesa i l'edat adulta, en què les persones passen de ser felices depenent dels més grans (pares, professors...) a ser-ho sense haver de dependre de ningú.

El sentiment, descobriment i afirmació del seu propi jo que té lloc en començar l'adolescència, portarà al desig d'autonomia i independència, a un desig de valer-se per si mateixa, d'escollir la seva vida i, en definitiva, d'exercir la llibertat. I com que això no és gens fàcil i no s'aprèn en un dia, aquest desig pot venir acompanyat d'inseguretat, nerviosisme, inestabilitat, obstinació, afany de contradicció, ganes de ser original.

Els pares hem de ser conscients d'aquesta difícil, crítica i necessària etapa dels nostres fills i hem d'ajudar-los més que mai, encara que sembli que no ho volen, conformant la nostra manera de fer com a pares en aquesta nova etapa. Ara especialment hem d'estar serens (cosa molt difícil de vegades) i segurs de les nostres conviccions, que serà necessari revisar i raonar sabent que el millor argument és l'exemple. Tot això amb més afecte que mai i estant disponibles sense anguniar amb coses que no són en el fons importants: color de la brusa, llargada dels cabells, etcètera.

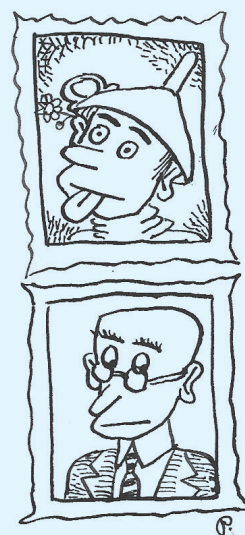
Hem d'ajudar-los que es coneguin i que coneguin el seu entorn, que adquireixin una correcta noció de la llibertat, que aprenguin a conviure, a utilitzar bé el temps lliure i a defensar-se de la influència negativa de l'ambient, si cal.

La Dita

«Val més boig conegut que savi per conèixer»

Sebastià Codina, prev.

De boig i de poeta tots en tenim una miqueta. Els savis de debò mai no saps on passen. Conèixer-nos una mica per dintre, tampoc no costa gaire. Ara, reconèixer-nos, ja és una altra cosa. I encara molt més, acceptar-nos tal com som. És somiar truites perdre el temps rumiant què ens agradaria ser. Som el que som. Un coix coixeja... Som terra i terregem: se'ns nota.

Cal anar pel món sense fer escarafalls, acceptant-nos tal com som i, de cara als altres, cal fer servir les mateixes eines ben llossades. Quan un s'enfila amb les ambicions que no s'abasten mai ni mai, es queda de mata baixa i arran de terra.

La paternitat i la maternitat en el si de la família (II)

Romà Casanova, bisbe de Vic

En *Amoris laetitia* el papa Francesc fa una constatació que ens ha d'interpel·lar: «El sentiment d'orfenesa que viuen avui molts nens i joves és més profund del que pensem» (173). La lluita a fi que la unitat en el matrimoni es mantingui no neix solament de la perspectiva de la mateixa naturalesa de l'amor esponsal, sinó que ha de tenir també la mirada posada en els fills. El pare i la mare tenen una missió respecte als fills que té les seves arrels en la mateixa paternitat de Déu, en el seu amor envers tota criatura.

Hem de reconèixer que no és pas fàcil viure tant la paternitat com la maternitat en una societat que demana a la dona l'alliberament i la realització i presenta, massa vegades, la maternitat com un impediment d'aquests objectius demanats. Per altra part, la paternitat tampoc no acaba de trobar del tot el seu lloc. De fet, es diu que la nostra societat és una «societat sense pares» (cf. AL, 176). Hi ha el perill d'anar d'un extrem a l'altre. En altres temps el pare significava l'autoritarisme. Però ara el problema sembla ser l'absència del pare. «El pare està algunes vegades tan concentrat en si mateix i en el seu treball, i a vegades en les seves pròpies realitzacions individuals, que oblida fins i tot la família. I deixa sols els

petits i els joves» (ibídem). Sense oblidar tampoc la dedicació excessiva als mitjans de comunicació i la tecnologia de la distracció.

La paternitat humana té una dimensió eminentment divina i espiritual. No es tracta d'una simple funció biològica, comuna amb el regne animal, però amb un plus. La paternitat humana no consisteix a ser una mica més pare que ho és, per exemple, un ximpanzé, sinó a tenir sempre present que hem estat creats a imatge i semblança de Déu, i trobar, doncs, la font de tota paternitat en Déu mateix. Com diu sant Pau: *M'agenollo davant el Pare, de qui rep el nom tota paternitat, tant en el cel com en la terra* (Ef 3,15).

«Déu posa el pare en la família perquè amb les característiques valuoses de la seva masculinitat sigui proper a l'esposa i als fills... Alguns pares se senten inútils o innecessaris, però la veritat és que els fills necessiten trobar un pare que els espera quan retornen dels seus fracassos. Faran de tot per no admetre-ho, per no fer-ho veure, però el necessiten. No és bo que els nens es quedin sense pares i així deixin de ser nens abans d'hora» (AL, 177).

